

RECENZJE, OMÓWIENIA, NOTY

Czesko-polski słownik zdradliwych wyrazów i pułapek frazeologicznych, pod redakcją Teresy Zofii Orłoś, Kraków 2003, 385 s., ISBN 83–2331–732–1.

W związku ze zwiększonym zainteresowaniem nowoczesnej lingwistyki badaniami kontrastywnymi języków słowiańskich pojawił się szereg interesujących, teoretycznych rozpraw o charakterze komparatystycznym (por. np. prace E. Lotki: *Čeština a polština v překladatelské a tlumočnické praxi*, 1986; *Synchronní konfrontace češtiny a polštiny*, 1997), jak również o charakterze bardziej praktycznym, do których należy m.in. publikacja E. Lotki z roku 1992 *Zrádná slova v polštině a češtině. Lexikografický pohled a slovník*. Tej problematyce jest również poświęcona recenzowana nowa praca zbiorowa *Czesko-polski słownik zdradliwych wyrazów i pułapek frazeologicznych*, wydana w tym roku w Wydawnictwie Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie. W spisie autorów tej interesującej publikacji możemy znaleźć nazwiska znanych lingwistów (Edwarda Lotki, Teresy Zofii Orłoś czy Henryka Wróbla), jak również nazwiska młodszych badaczy (Renaty Bury, Doroty Dudek-Bielec, Joanny Hornik i Joanny Korbut).

Rezultatem kilkuletniej współpracy wyżej wspomnianych językoznawców – w ramach międzynarodowego projektu badawczego w dziedzinie lingwistyki komparatywnej – jest wydany właśnie słownik, gromadzący i publikujący praktyczne wyniki badań w zakresie problematyki tzw. wyrazów zdradliwych, homonimów (zwanych również *faux amis*, *ložnyje družja perevodčika*, *falszywymi przyjaciółmi tłumacza*). Praca ta nie jest wyrwana z kontekstu badawczego, swą zawartością i zamierzeniem nawiązuje do wyżej wspomnianej publikacji Edwarda Lotki, zawierającej, oprócz praktycznej części materiałowej, również cenną część teoretyczną, którą doceni każdy, kto chciałby się lepiej orientować w danej problematyce (zdefiniowanie pojęć, szczegółowa klasyfikacja typów tzw. zdradliwości leksykalnej i semantycznej itp.).

Wiadomo, że wzajemne, genetyczne pokrewieństwo języków słowiańskich, w tym również pokrewieństwo języka czeskiego i polskiego, może w komunikacji wywoływać u użytkowników mylne wrażenie bliskości i pozornej pewności. Należy więc pamiętać o typologicznych różnicach obu wymienionych języków, mogących być przyczyną wielu językowych konfliktów (pomyłek i nieporozumień, a nawet likwidacji aktu komunikacji). Do nich również należą tzw. wyrazy zdradliwe (niektórzy badacze używają szerzej rozumianego terminu *žudna ekwiwalencja*). Z tego punktu

widzenia najnowsza publikacja, omawiająca problematykę także w formie słownika, wydaje się bardzo pożyteczna i twórcza.

Słownik... zawiera czesko-polskie zdradliwe ekwiwalenty leksykalno-semantyczne i frazeologiczne, pochodzące z języka pisanego i mówionego i jest – według autorów – przeznaczony dla wszystkich, którzy interesują się językiem i kulturą bliższego, sąsiedniego narodu. Przede wszystkim jednak jest adresowany do wszystkich polonistów, bohemistów oraz tłumaczy tych języków.

Zgromadzony bogaty materiał pochodzi z wielu źródeł, w szczególności z następujących publikacji: E. Lotko: *Zrádná slova v polštině a češtině* (1992), M. Szalek, J. Nečas: *Czesko-polska homonimia* (1992), Z. Tarajło-Lipowska: *Kapoań Naopak. O czeskim dla Polaków, być może mało zaawansowanych, ale mocno zainteresowanych* (2000) oraz z istniejących źródeł leksykograficznych, przede wszystkim ze słowników opisowych i przekładowych.

Cały materiał słownikowy obejmuje 1840 par haseł, ułożonych alfabetycznie i jest podzielony na dwie duże części. W pierwszej części – materiałowo obszerniejszej – znajduje się słownik wyrazów zdradliwych; drugą tworzy mniej obszerny, jednak pod względem treści równie interesujący słownik zdradliwych frazeologizmów. Zgodnie ze słowami autorów w słowniku znalazły się wyrazy zdradliwe, podobnie lub identycznie brzmiące w obu językach, różniące się jednak częściowo lub całkowicie znaczeniem (np. czes. *plyn* – pol. *gaz*; pol. *płyn* – czes. *tekutina*). Lista obejmuje także podobnie brzmiące wyrazy etymologicznie pokrewne, których brzmienie determinują określone zasady fonetyczne (np. zgłoska czes. *la, ra* między spółgłoskami odpowiada pol. zgłosce *lo, ro*; por. czes. *prachy* – pol. *prochy*).

Dużą zaletą recenzowanego słownika jest także dobrze przemyślane i logiczne, przejrzyste opracowanie haseł słownikowych. W orientacji pomagają dodatkowo kwalifikatory (gramatyczne, kwalifikatory terminów specjalistycznych lub kwalifikatory stylistyczne), którymi poszczególne hasła są opatrzone. Wizualnym pomocnikiem, ułatwiającym pracę ze słownikiem, jest wyraźne, graficzne opracowanie haseł słownikowych (wytluszczone hasła, numerowanie znaczeń) oraz konsekwentny, jednolity sposób opisu jednostek. Wszystkie informacje gramatyczne (przede wszystkim rodzaj, także aspekt i liczba), które autorzy postanowili użytkownikowi przekazać, korelują z pragmatycznym charakterem publikacji i na potrzeby użytkowników są wystarczające.

Bardzo interesujący materiał językowy przedstawia lektura drugiej części słownika, zawierająca ponad 380 par frazeologizmów wraz z 70 czeskimi związkami frazeologicznymi, bez ich polskich ekwiwalentów (ogółem słownik obejmuje 450 jednostek frazeologicznych). Wszystkie zebrane jednostki frazeologiczne zostały, z formalnego punktu widzenia, podzielone na jednostki nominalne, werbalne oraz porównania. Najliczniejszą grupę (300 jednostek) stanowią jednostki werbalne (por. czes. *natáhnout bačkory* – pol. *wyciągnąć kopyta*) wraz z porównaniami (por. czes. *být černý jako bota* – pol. *czarny jak smoła*). Zdradliwość na poziomie jednostek wielosłownych przejawia się między innymi zmianą komponentów (czes. *koupit zajíce*

v pytlí – pol. *kupić kota w worku*), odmienną obrazowością (czes. *velké zvíře* – pol. *gruba ryba*). Wśród zgromadzonego materiału znajduje się niewielka ilość dwujęzycznych frazeologicznych homonimów (identycznych lub podobnie brzmiących, lecz o innym znaczeniu). Jeżeli jednak występują, ich zdradliwość dotyczy niektórych z ich bazowych słów (por. przykład podany przez autorów: czes. *frajer* – pol. *elegant, modniś*; pol. *frajer* – czes. ‘naiwniak’; dlatego też czes. pot. *těžký frajer* – pol. pot. *modniś, elegancik*; pol. *ciężki frajer* – czes. ‘straszny naiwniak’; s. 333).

Można powiedzieć, że oceniana praca zbiorowa jest kolejną publikacją, która wypełnia białe plamy w dziedzinie kontrastywnego badania języków słowiańskich. *Czesko-polski słownik zdradliwych wyrazów i pułapek frazeologicznych* stanie się z pewnością niezbędnym słownikiem w – nie tylko prywatnych – bibliotekach studentów, wykładowców bohemistyki i polonistyki (czy innych filologii słowiańskich), a także tłumaczy obu języków.

Jednak język nieustannie się rozwija, a jego zasób słowny wzbogaca, dlatego też mamy nadzieję, że również autorzy recenzowanej publikacji w przyszłości uzupełnią dotychczasowy, bogaty materiał o nowe „zdradliwe” jednostki. O tym, że wydanie słownika wyrazów zdradliwych nie jest ostatnią pracą z tego zakresu wspomnianego na początku zespołu autorskiego świadczą sygnalizowane wydania tekstów podręcznikowych, które problematykę wyrazów zdradliwych wprowadzają do procesu dydaktycznego (w druku znajduje się publikacja *Czesko-polska złudna ekwiwalencja. Materiały pomocnicze dla studentów, polskich bohemistów i českých polonistův*).

Ivana Dobrotová, Olomuniec

Eva Mrhačová, Renáta Ponczová, *Zvířata v české a polské frazeologii a idiomatice. Česko-polský a polsko-český slovník*, Filozofická fakulta Ostravské univerzity a nakladatelství Tilia, Ostrava 2003, 268 s., ISBN 80–86101–75–4.

Knihu autorek Evy Mrhačové a Renáty Ponczové *Zvířata v české a polské frazeologii a idiomatice. Česko-polský a polsko-český slovník* vydala filozofická fakulta Ostravské univerzity v Ostravě ve spolupráci s nakladatelstvím Tilia v Šenově u Ostravy v roce 2003. *Notabene*, Eva Mrhačová je autorkou řady publikací z oborů srovnávací slavistika, rusistika, bohemistika a teorie překladu. Tato práce je druhou publikací z řady dvojязыčných tématických frazeologických slovníků.

Jak naznačuje samotný název knihy, jde především o česko-polský a polsko-český slovník. Ale nejen to, knihu můžeme rozdělit do dvou částí. První část obsahuje *Úvod* (s. 9–26) a druhá, stěžejní část s názvem *Zvířata v české a polské frazeologii a idiomatice* (s. 35–263), obsahuje *Česko-polský slovník* (s. 37–157) a *Polsko-český*

slovník (s. 159–263). Na konci první části knihy jsou uvedeny *Zkratky kvalifikátorů a grafické symboly používané v knize* (s. 33) a celou publikaci uzavírá *Literatura* (s. 265–268), která obsahuje 65 položek.

První část (*Úvod*) však kromě kvantitativních údajů obsahuje i dosti rozsáhlé informace o samotném třídění frazeologie, do níž autorky řadí:

[...] všechny viceslovné útvary, jimž je společná formální i obsahová ustálenost, závaznost a obraznost, tj. celou řadu viceslovných pojmenování od takových součástí textu, jakými jsou lexikalizovaná přirovnání a rčení různého původu a charakteru (lidová, knižní, literární včetně biblistů) sloužící jako „stavební materiál” textu, až po samostatné mikrotexty, jakými jsou lexikalizované charakteristiky (nadávky, lichotky) a jednotky paremiologické – přísloví a pořekadla (včetně lidových pranostik) (s. 9).

Zde se autorky vyslovily také na téma základních pojmů ve frazeologii. Pro čtenáře je však důležité především chápání frazeologické jednotky, kterou je podle autorek:

[...] formálně i obsahově ustálené, závazné (a tudíž reprodukovatelné) obrazné spojení slov (od spojení dvojčlenných až po mikrotexty) znakové povahy, mající složku sémanticko-funkční (idiomatickou) a výrazovou (v textu vystupuje jako frazém) (s. 9).

Na základě této definice sestavily autorky index jednotek, které pak zařadily do slovníku a pro které hledaly ekvivalenty ve druhém jazyce.

Autorky sestavily slovník z hlediska tématického dělení, jež je podle nich velmi důležité. Uvádějí, že v české a polské frazeologii převažují dva tématické celky, jejichž funkce je v celé frazeologii velmi podstatná a důležitá. Jde o názvy částí lidského těla, kterými se Eva Mrhačová zabývala již dříve, a názvy zvířat, jimž autorky věnují tuto publikaci.

Kniha má za úkol „registrovat české a polské frazémy, které vznikly na bázi zooapelativ a jsou funkční” (s. 11). Autorky dále uvádějí informace o tom, jak shromáždily použitý materiál a jak si ho ověřovaly. Životnost korpusu, který sestavily na základě prostudované literatury, byla ověřena dotazníkovou formou. V případě české části korpusu to byli respondenti z Moravy a Slezska, rozdělení do tří generací: starší (do 60 let, 50 respondentů, z nich kolem 50% s vysokoškolským vzděláním), střední (do 40 let, 50 respondentů, z nich kolem 50% s vysokoškolským vzděláním) a mladá (do 40 let, 50 respondentů, z nich kolem 50% s vysokoškolským vzděláním), v případě polštiny šlo o skupinu 30 respondentů-vysokoškoláků z oblasti Krakova. Takovýto přístup můžeme chápat jen jako sondážní, protože skupiny respondentů by měly být v případě obou jazyků vyrovnané a ve větším počtu. Z tohoto důvodu jde spíš o materiálovou sondu, a ne ověřování. Stejně je tomu v případě závěru (že v mluveném jazyce ubývá rčení a především parémii), k němuž autorky došly. Lze ho chápat spíš jako teze než jako výsledek zkoumání materiálu.

Dále následuje kvantitativní analýza, podle níž je v českém korpusu obsaženo 342 názvů zvířat neboli zooapelativ a jejich deminutivních a adjektivních derivátů a v pol-

ském korpusu 250 zooapelativ a jejich deminutivních a adjektivních derivátů. Tyto korpusy se staly podkladem k vytvoření oboustranného frazeologického slovníku. Jeho česko-polská část obsahuje 1428 frazémů, z čehož je 787 lexikalizovaných přirovnání, 408 rčení, 87 ustálených charakteristik a 146 parémií, a polsko-česká část zahrnuje 1299 frazémů, z čehož je 450 lexikalizovaných přirovnání, 483 rčení, 38 ustálených charakteristik a 382 parémií.

Autorky se v *Úvodu* věnují také „typologii frazeologických jednotek v česko-polském a polsko-českém slovníku“. Jde nejen o teoretický výklad, ale i analýzu shromážděného materiálu. V této kapitole se zabývají rozdělením a kvantitativní analýzou lexikalizovaných přirovnání, ustálených charakteristik, pořekadel a přísloví a pranostik; to vše na bázi zooapelativ. Pro lepší orientaci jsou v této části uvedeny také seznamy všech shodných českých a polských nominálních a verbálních přirovnání se zooapelativem jako bazovým slovem obsažených v samotném slovníku. Autorky uvádějí také nejdůležitější komparátory, jimiž bývají přirovnání uvedena.

Kapitola *Struktura a charakter hesla v česko-polské a polsko-české části slovníku* obsahuje podrobné informace o jednotlivých částech hesla a vysvětluje posloupnost řazení jednotlivých frazeologických jednotek. Autorky zvolily následující postup: na prvním místě stojí frazeologické jednotky jako součásti textu, které zahrnují ustálená přirovnání s komparátorem – nominální povahy, např. *tvrdohlavý jako beran – uparty jak baran*; verbální povahy, např. *syčet jako had – syceć jak wąż* a rčení (lidová, literární, biblismy) – nominální povahy, např. *novinářská kachna – kaczką dziennikarską*; verbální povahy, např. *dělat z komára vola – robić z komara woła* a frazeologické jednotky jako ucelený, samostatný mikrotext, kam spadají ustálené charakteristiky – nominální povahy, např. *Kráva jedna (pitomá)! – Głupia krowa!*; verbální povahy, např. *To je (ale) (učiněný) slon! – To prawdziwy słon!* a parémie (včetně lidových pranostik), např. *Když není kocour doma, myši mají prě! – Myszy tańczą, gdy kota nie czują*. Uvnitř hesla jsou příklady řazení.

Druhá část knihy je rozdělena na *Česko-polský slovník* (s. 35–157) a *Polsko-český slovník* (s. 159–263). Heslem je zooapelativum (české pro českou část a polské pro část polskou), na jehož základě byla vytvořena frazeologická jednotka. Dále následují možné varianty frazeologismu (české pro českou část a polské pro část polskou), které tvoří takzvanou frazeologickou řadu (např. *mravenec – být pilný jako mravenec/mraveček* ⇔ *včela/včelka/včelička*). Následně je uveden jeho ekvivalent ve druhém jazyce (např. *być pracowity jak mrówka* ⇔ *pszczoła/pszcółka*). V případě, že tento ekvivalent v daném jazyce chybí, následuje sémantická definice frazeologického hesla. Heslo uzavírá příkladové užití frazeologické jednotky ve větě (např. *Nechod'te na ten film, je to »drasťák«, celou dobu mi běhali mravenci po zádech*). Heslo může obsahovat rovněž tři typy kvalifikátorů, a to kvalifikátor stylisticky, kvalifikátor původu a frekvenční kvalifikátor.

Dle mého názoru se autorkám podařilo splnit svůj cíl, a to shromáždit co největší počet frazeologických jednotek se zooapelativem jako bazovým slovem. První, teoretická část knihy je psána srozumitelným jazykem, který bude pochopitelný i pro neo-

dobornou veřejnost. Rovněž jednotlivá hesla ve druhé, slovníkové části, jsou dostatečně přehledná na to, aby se v nich uživatel snadno orientoval. Slovník bude zcela jistě výbornou příručkou nejen pro překladatele a tlumočníky z polštiny do češtiny a z češtiny do polštiny, ale také pro studenty a vědecké pracovníky oborů na katedrách polonistiky, slavistiky a bohemistiky. Podle výsledků dotazníkového průzkumu, který autorky provedly, je zřejmé, že i přesto, že v mluvené řeči neustále vznikají ustálená přirovnání a charakteristiky, rčení, parémie a pranostik rapidně ubývá. Proto si myslím, že kniha může být zajímavá rovněž pro běžné uživatele českého či polského jazyka, jež by po jejím přečtení mohli začít některé frazeologické jednotky znovu používat.

Kateřina Sobotíková, Ostrava

Hana Sodeyfi, Stefan Michael Newerkla, *Tschechisch. Faszination der Vielfalt. Lehrbuch für Anfänger und Fortgeschrittene*, Wiesbaden: Harrasowitz Verlag, 2002, 604 s., ISBN 3–447–04623–6.

Na konci roku 2002 vyšla v německém nakladatelství Harrasowitz velmi zajímavá učebnice češtiny pro cizince. Její autoři, Hana Sodeyfi a Stefan Michael Newerkla, v ní zúročili bohaté praktické zkušenosti, které získali při výuce češtiny na Ústavu slavistiky Vídeňské univerzity. Učebnice je proto důsledně vybudována na německo-českém jazykově kontrastivním/komparativním pohledu.

Na začátku učebnice je uveden přehled morfologické, zvukové a grafické stránky češtiny (zejména na základě již zmíněného německo-českého srovnání). Následuje 29 lekcí, jejichž strukturu můžeme označit jako tradiční: na začátku je obvykle uveden český text (na konci lekce přeložený do němčiny), dále následuje český rozhovor (imaginární? komunikanti Silvie – Jiří), poté cvičení různého charakteru a zaměření, pak krátký výklad jazykového či ortografického problému a na závěr každé lekce velmi podrobný slovníček řazený slovnědruhově a alfabeticke (často doprovázený tematickým či věcným slovníčkem – rodina, cestování, roční období, názvy období, lidské tělo apod.). V závěru knihy jsou ještě uvedeny seznam pramenů a literatury, německý rejstřík gramatických termínů a rejstřík českých a německých slov. Učebnice je doplněna CD-nosičem, jenž obsahuje řadu textů mluvených českými mluvčími různého stáří, který pomáhá studentům jak rozvíjet schopnost rozumět českému mluvenému textu, tak i lépe poznat zvukové vlastnosti češtiny. Řada z těchto komunikátů je v psané podobě uvedena v učebnici (často na úplném konci lekce), což studentům umožňuje uvědomit si vztah mezi psanou a mluvenou podobou češtiny.

Výtvarná a grafická stránka učebnice je pojata velkoryse. Kromě fotografií, obrázků, map, schémat, přehledů apod., které mají komentářový nebo didaktický účel, obsahuje také kopie tiskovin praktického charakteru, jejichž znalost je pro cizince důležitá, jako jsou jízdenky, jídelní lístky či vstupenky. To samozřejmě přispívá nejen k „oživení“ výkladem zničeného studenta a obohacení výukových metod, ale také k názornosti výuky, v níž může být student seznámen s rozmanitými českými realitami. Velkoryse je však učebnice pojata svou informační nasyceností. Ve 29 hutných lekcích je obsažena téměř kompletní gramatika a základní slovní zásoba současné (spisovné) češtiny. Výklad je zvolen tak, jak už je to ostatně patrné z podtitulu, aby s učebnicí mohl pracovat úplný začátečník. Látka je proto řazena podle metody postupných kroků, tj. od jednoduššího ke složitějšímu. Přitom jsou složité jevy vysvětleny srozumitelně a zároveň bez nesprávných zjednodušení. Učebnice se velmi zdátně vyrovnává s komplikovanými jevy české gramatiky a pravopisu, které představují např. pád, gramatická kategorie životnosti, reflexivní *se*, *si* nebo vid. V těchto částech se plně projevuje odborná erudice (a pedagogický optimismus autorů), kteří například při vysvětlení pohyblivého *e* neváhají studenty poučit o lichých a sudých jerech a o jejich zániku či vokalizaci podle pravidla, kterému jsme si navykli říkat Havlíkovo. Autoři se také nebrání zvolit někdy ne zcela tradiční řešení výkladu některých problémů, jako je zohlednění vidu v systematice slovesných tříd, kde má každý vzor svou párovou vidovou variantu. Z hlediska gramatického popisu nové češtiny je to řešení překvapivé, avšak má své opodstatnění (podobným způsobem postupovaly nejstarší gramatiky češtiny pocházející ze 16. a 17. století). Při omezeném rozsahu práce je pochopitelné, že autoři výklad některých jevů jen naznačili (např. slovosled nebo frazeologie). Naopak je potřeba ocenit, kolik informací byli schopni v daném rozsahu zachytit, vysvětlit a procvičit.

Učebnice není orientována pouze na paměťovou či vědomostní stránku výuky jazyka. Její charakter je komplexní: obsahuje celou řadu cvičení, ve kterých se zvyšují komunikační dovednosti studenta češtiny a upevňují získané poznatky. Rovněž jsou do ní zařazeny úkoly zaměřené na překládání, výslovnost, pravopis apod. Přitom se klade důraz na aktivní (popř. interaktivní) studentovu práci. Navzdory tomu však učebnice není koncipována pro samouky, vyžaduje práci ve skupině a vedení pedagoga. Spolupráce s vyučujícím je nutná mimo jiné i proto, že cvičení nemají v učebnici uvedeno řešení.

Ještě v jednom ohledu se v knize odráží (pro Čecha velmi zajímavým způsobem) vídeňské zázemí H. Sodeyfi a S. M. Newerkly. Pro celou učebnici je totiž příznačná vídeňská (rakouská) perspektiva, kterou jsou česká kultura a český jazyk nazírány. Autoři náležitě, patřičně a citlivě akcentují to, co nás za více než 1000 let vzájemného sousedství a 400 let státního soužití sblížilo. Tímto způsobem se autoři snaží přivést studenty k hlubšímu zájmu o „české“ jako takové; přitom velmi umně využívají pro Rakušana, popř. Vídeňana zajímavé skutečnosti, že po určitou dobu byla Vídeň druhým největším českým městem. Jistě to není jenom projevem pedagogicko-didaktické prozíravosti autorů, kteří se snaží zájemcům o jazyk zprostředkovat kulturu ja-

zyka, a tak zvýšit jejich motivaci, ale také projevem hlubokého a silného vztahu k češtině a Čechům.

Jako pozitivní hodnotím to, že autoři reflektují funkční, sociální a regionální rozrůznění češtiny, což souvisí také s tím, že do knihy zařadili české texty s různým funkčněstylovým zařazením (což bude jistě jedna dimenze podtitulu *Faszination der Vielfalt*). Lze se proto v učebnici setkat také s variantami hodnocenými jako: *umgangssprachlich* – *alltagsprahlische Stil der Standardsprache* – *buchsprachlich* – *gehoben* – *veraltet* – *poetisch* – *regional* – *expresiv* – *Slangausdruck/Fachjargon* – *Gauner sprache*. Vzhledem k tomu, že v české odborné literatuře není význam těchto jednotlivých termínů (resp. jejich českých ekvivalentů) pojímán jednotně, mohly být (alespoň některé) vysvětleny. Přes tento otevřený přístup k stylovému rozrůznění češtiny dominuje v učebnici spisovná norma současného jazyka. Autoři uvádějí nespisovné varianty uměřeně, zejména pokud jde o češtinu obecnou. Zřejmě to souvisí také s tím, že publikaci zamýšlejí mimo jiné jako učebnici pro vysokoškolské studenty slavistiky, kteří se pochopitelně mají seznámit především se standardní podobou češtiny. Ostatně studenti němčiny se učí také spisovnou němčinu, a ne Plattdeutsch.

Učebnice Hany Sodeyfi a Stefana Michaela Newerkly představuje velmi povedenou a zdařilou učebnici češtiny, která snese nejpřísnější měřítka. Ač bezpečně vyhovuje odborným nárokům, je napsána srozumitelnou a zábavnou formou. Uspokojí proto požadavky všech zájemců, kteří se učí češtinu jako cizí jazyk, a to ať už mají lingvistické zázemí nebo ne. Po pečlivém prostudování této vídeňské učebnice bude student nejen vybaven bezpečnou znalostí gramatiky (včetně tvoření přechodníků) a rozvinutou slovní zásobou (která se neomezuje jen na lexikální jednotky spjaté s každodenním životem), ale bude také schopen češtinu aktivně a kultivovaně užívat.

Pavel Kosek, Ostrava